

Publicerad 2006-12-14 11:11 av Emil Brikha

Vart tusan kom dom ifrån?

Gula fläckar på toalettstolen

Det tog 19 år innan jag förstod det där med gula fläckar på toalettstolen.

Det tog 19 år innan jag förstod det där med dammtussar under soffan.

Det tog 19 år innan jag förstod hur snabbt tallrikar blir smutsiga och behöver diskas.

Min mor, min städerska, min hushållerska.

min kokerska, min servitris.

Min mor, min bästa vän, min inspiration.

Min motvikt, min tröst.

Min mor har burit människors brister innanför bristningarna på sin mage.

Hon har burit trista minnen efter tvister för att hennes män varken haft ryggrad eller krage.

Min mor sträckte ut armarna för att omfamna världen men korsfästes istället.

Hon har törstiga parasiter som slickar blod från hennes genomborrade händer.

Och där hänger hon, med parasiter som aldrig mättas, med sår som aldrig läks.

Jag var 19 år när jag flyttade hemifrån och förstod först inte varför det blev gula fläckar på toalettstolen så snabbt. Att dammtussarna dök upp trodde jag berodde på att luften i Göteborg bara var smutsigare. Disken hade jag ingen förklaring till, så jag köpte ett 18 delars set på IKEA och hoppades att det skulle hjälpa.

Den största lögnen min mor någonsin yttrat är tystnad och acceptans.

Det största sveket min mor har begått är förlåtelsen hon gett andra.

Det säkraste löftet hon gett finns i hennes ögon.

Den finaste gåvan hon ger är sitt hjärta.

Hon har gett mig en ren toalett och mat på bordet varje dag.

Hon har sett mig begå misstag men aldrig sagt: vad var det jag sa?

Hon har gett mig liv. Hon har gett mig sitt liv.

Hon har gett mig budskapet att göra allt i kärlekens namn.

Och jag tror henne för jag föddes ur kärlekens famn

Och jag blev en kärleksfull man först när kärleken fann

sin väg in i mitt hjärta och jag erkände mig besegrad när kärleken vann.

Min mor har gett sitt liv för sina två söners lycka.
Min bror konsumerades av hat
och jag växte upp med rädslan för vad han skulle tycka.
Min mor har blivit styckad och kluvits av livets yxa.
Och jag har lärt mig av hennes misstag
men kommer sprida ljuset av hennes kärlek som en lykta.

Efter all skit hon har fått ta och allt elände hon har genomlidit kan man ställa sig frågan om det var värt det.
Jag frågar henne detta, speciellt dagar då hon mår för dåligt för att ens kunna stå upp. Hon ler sitt, haltande
leende, brutet av smärtan i ben, leder och muskler och svarar:

- Du, är min son.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emil Brikha med Poeter.se id #5707 innehar upphovsrätten